

LBRIS

We know
books

**JAVIER
CASTILLO**

**FATA
DIN
ÎNREGISTRARE**

Traducere din limba spaniolă și note
MIOARA ADELINA ANGHELUȚĂ

LITERA
București

LBRIS

We know

La chica de nieve

Javier Castillo

Copyright © 2020 Javier Castillo Pajares

Foto copertă © Brooke Shaden

www.brookeshaden.com

Traducerea acestei cărți s-a făcut cu
o subvenție a Ministerului Culturii
și Sportului din Spania.

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Fata din înregistrare

Javier Castillo

Copyright © 2023 Grup Media Litera

pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mihaela Serea

Corector: Dorina Lipan

Prepress copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CASTILLO, JAVIER

Fata din înregistrare / Javier Castillo; trad. din
lb. spaniolă și note: Mioara Adelina Angheluță. -

București: Litera, 2023

ISBN 978-606-33-9886-5

I. Angheluță, Mioara Adelina (trad.; note)

821.134.2

*Bunicii mele, deși nu va citi aceste rânduri niciodată,
dar sigur le va simți.*

*Mamei mele, pentru că a fost un exemplu
pentru tot ceea ce sunt acum.*

1

New York
26 noiembrie 1998

*Nenorocirea încolțește mereu
când nici nu bănuiești.*

Grace și-a ridicat ochii pentru câteva clipe peste parada copleșitoare de Ziua Recunoștinței ca să-și privească fetița radiind de fericire, cocoțată pe umerii tatălui ei. I-a văzut picioarele atârând neastâmpărate și mâinile soțului ținând-o de coapse cu o fermitate care mai târziu, în amintire, avea să i se pară insuficientă. Moș Crăciun de la magazinul Macy's¹ se apropia zâmbitor purtat pe tronul său uriaș, iar Kiera arăta din când în când chiuind de bucurie spre alaiul de spiriduși, elfi, mascote și bucăți uriașe de turtă dulce care se perindau în fața carului alegoric.

Ploua. Umbrelele și impermeabilele erau acoperite de o peliculă subțire și ușoară de apă și picăturile acelea trebuie să fi arătat de fapt ca niște lacrimi.

- Uite, uite! a țipat fetița, iar Aaron și Grace i-au urmărit degețelul îndreptat spre un balon alb cu heliu

¹ Tradiție introdusă în 1924 de lanțul de magazine Macy's din New York

ce se ridica spre cer, făcându-se tot mai mic pe când zbura printre zgârie-norii New Yorkului.

Apoi și-a coborât ochii rugători spre mama ei, iar Grace și-a dat seama de îndată că nu putea s-o refuze.

Grace a observat la un colț de stradă o femeie îmbrăcată în Mary Poppins sub o umbrelă, înconjurată de o mulțime de baloane albe pe care le dăruia oricui se apropia.

- Vrei și tu unul? a întrebat-o mama, știind deja răspunsul.

Kiera era prea entuziasmată ca să mai scoată vreun cuvânt. A deschis numai gura cu o expresie fericită și a încuviințat, arătându-și gropițele pronunțate.

- Uite că vine Moș Crăciun! Doar n-o să-l pierdem tocmai acum! a ripostat Aaron.

Fetiței i s-au adâncit din nou gropițele, lăsând să i se vadă mica strungăreață unde uneori îi rămâneau resturi de mâncare. Acasă îi aștepta o prăjitură cu morcov pentru aniversarea ei de a doua zi. Aaron s-a gândit la asta și poate de aceea, în cele din urmă, a acceptat.

- Bine, a răspuns tatăl. De unde se iau baloanele astea?

- De acolo, de la colțul străzii, le dă Mary Poppins, i-a răspuns Grace agitată.

Mulțimea tot mai numeroasă începuse să se îngrămădească spre locul unde se aflau ei, iar calmul de până atunci începuse să se topească precum untul din curcanul umplut care îi aștepta la cină.

- Kiera, rămâi aici cu mama să păstrați locul.

- Nu! Eu vreau la Mary Poppins.

Aaron a oftat, iar Grace a zâmbit, știind că avea să cedeze și de data aceasta.

- Sper ca frățiorul tău, Michael, să nu fie așa de încăpățânat, a adăugat Aaron, mângâind începutul de burtică al soției sale.

Grace era însărcinată în cinci luni, ceea ce, într-un prim moment, i se păruse un act de curaj, întrucât Kiera era încă mică, dar acum gândul o entuziasma.

- Orice-ai zice, Kiera seamănă leit cu tatăl ei, a glumit Grace.

- Bine, mititico. Hai să luăm un balon!

Aaron a așezat-o pe Kiera mai bine pe umeri și și-a croit drum până la colțul străzii printre oamenii strânși în număr din ce în ce mai mare. După vreo câțiva pași, înainte să se îndepărteze și mai mult, s-a întors spre Grace și a strigat:

- Sigur putem să te lăsăm singură?

- Da! Să nu întârziați! Nu mai e mult și vine Moșul!

Cocoțată pe umerii lui Aaron, Kiera i-a zâmbit din nou larg mamei, cu un chip ce iradia bucurie în toate părțile. Peste ani, când Grace încerca să se convingă pe sine că durerea nu era atât de copleșitoare și nici suferința atât de sufocantă și nici golul din suflet atât de negru, această ultimă imagine avea să fie consolarea ei: și-o amintea pe fiica ei zâmbind.

Când au ajuns lângă Mary Poppins, Aaron a dat-o jos pe Kiera de pe umeri: un gest pe care nu avea să și-l ierte niciodată. Se gândise că astfel fetița s-ar fi aflat mai aproape de domnișoara Poppins sau, cine știe, poate că în felul acesta s-ar fi lăsat pe vine în dreptul ei și ar fi îndemnat-o să-i ceară chiar ea un balon. Oamenii fac unele lucruri plini de entuziasm, chiar și atunci când ar putea avea consecințe extrem de grave. Cântecul fanfarei se împletea cu strigătele publicului, brațe și picioare se mișcau cu greutate în dreapta și în stânga, iar Kiera și-a apucat strâns tatăl de mână cu oarecare teamă. Apoi și-a întins mâna liberă spre fata costumată în Mary Poppins, iar cuvintele rostite de

aceasta aveau să rămână întipărite pentru totdeauna în memoria tatălui care urma să piardă totul:

– Drăgălașa asta mică vrea o bombonică?

Fetița a pufnit ușor, gata parcă să izbucnească în hohote de râs, după cum avea să-și amintească Aaron mai târziu. Era una din amintirile acelea care ni se întipăresc adânc în minte și de care încercăm să ne agățăm cu orice preț.

A fost ultima dată când a auzit-o râzând.

Chiar în momentul în care Kiera a apucat cu degete firave șnurul balonului întins de domnișoara Poppins, s-a declanșat încă o explozie de confetti roșii, copiii au izbucnit din nou într-un chiot euforic, în timp ce iritarea părinților și turiștilor îmbrânciți simultan de peste tot și de nicăieri a început să crească.

Și atunci s-a produs inevitabilul. Chiar dacă mai târziu Aaron avea să creadă că ar fi putut să schimbe atâtea lucruri în cele nici două minute când s-a întâmplat totul. Chiar dacă Aaron se gândea că ar fi putut să apuce el balonul sau să insiste ca fetița să rămână cu Grace sau chiar că ar fi trebuit să se apropie de Mary Poppins din dreapta și nu din stânga, așa cum făcuse el.

Cineva l-a împins, făcându-l să se dea înapoi cu un pas și să se ciocnească de un gard de treizeci de centimetri înălțime din jurul unui copac aflat la intersecția dintre Strada 36 și Broadway. Acolo, chiar în clipa aceea, a fost ultima dată când a simțit contactul cu mânuța fetiței lui: temperatura, atingerea ei catifelată pe când strângea degetul arătător, mijlociu și inelar al tatălui. Și-a desprins de el amândouă mâinile, fără ca Aaron să-și dea seama atunci că avea să fie pentru totdeauna. Totul s-ar fi redus la o simplă îmbrânceală dacă după el nu ar mai fi căzut și alții în lanț, iar dacă

în mod obișnuit nu i-ar fi luat decât o secundă până să se ridice în picioare, de data aceasta a durat mai bine de un minut, încercând să nu se lase strivit de oamenii care, atunci când făceau un pas în spate ca să se îndepărteze de paradă și să urce din nou pe trotuar, călcau peste vreo mână sau o tibie. De la nivelul solului, Aaron a strigat cum a putut:

– Kiera! Stai pe loc!

Tot de la nivelul solului i s-a părut că aude:

– Tati!

Lovit din toate părțile, după îndelungi încercări de a se ridica în picioare, și-a dat seama că fetița nu se mai afla lângă Mary Poppins. Ceilalți oameni care căzuseră și ei reușiseră să se ridice în picioare și se străduiau să-și recupereze pozițiile. Din mijlocul lor, Aaron a început să strige deodată:

– Kiera! Kiera!

Cei din jur îl priveau surprinși, fără să înțeleagă ce se întâmplă. S-a apropiat în fugă de femeia costumată în Mary Poppins:

– Ați văzut-o cumva pe fiica mea?

– Fetița cu impermeabil alb?

– Da! Unde e?

– I-am întins balonul și m-am dat laoparte când au început îmbrâncelile. Am pierdut-o din ochi în agitația asta. Nu e cu dumneavoastră?

– Kiera! a strigat Aaron din nou, întrerupând-o pe femeie și întorcându-se de jur împrejur, ca s-o caute printre sute de picioare. Kiera!

Atunci s-a întâmplat ceea ce se întâmplă în cele mai groaznice momente și ceea ce ar putea fi lămurit într-o clipă de cineva aflat la înălțime. Aaron a văzut ridicându-se spre cer un balon alb cu heliu scăpat din mâna cuiva. Era tot ce putea fi mai rău.

Și-a croit drum cu greutate prin mulțimea care îi bloca trecerea și a alergat spre locul de unde se ridicase balonul, strigând:

- Kiera! Fetița mea!

Domnișoara Poppins a început să strige la rândul ei:

- S-a pierdut un copil!

Când Aaron a izbutit în cele din urmă să ajungă în punctul țintit în depărtare, chiar în fața intrării unei bănci, a văzut un bărbat și o fetiță cu codițe cârlionțate cum râdeau pe când își luau rămas-bun de la balon.

- Ați văzut o fetiță cu un impermeabil alb? a izbucnit Aaron cu deznădejde în glas.

Bărbatul l-a privit îngrijorat și a tăgăduit din cap.

Și-a continuat căutarea peste tot în jur. A alergat spre colțul străzii și i-a dat laoparte pe cei care îi stăteau în cale. Era disperat. Oamenii se strângeau cu miile în jurul lui, împiedicându-l să vadă mai departe de capetele, brațele și picioarele lor, iar el umbla așa de pierdut și deznădăjduit încât aproape că nu-și mai simțea inima în coșul pieptului. Muzica stridentă a trompetelor care însoțeau alaiul lui Moș Crăciun îi sfredeleau urechile, făcând ca strigătele să i se risipească în aer.

Oamenii se adunau să-l vadă mai de aproape pe Moș Crăciun care le zâmbea din carul lui alegoric.

- Kiera!

A răzbătut cu greu până la soție care se uita fără nici o grijă la niște bucăți uriașe de turtă dulce ce dansau cu mișcări exagerate.

- Grace! Nu o găsec pe Kiera, a spus el dintr-o suflare.

- Cum?!

- Nu o găsec pe Kiera. Am dat-o jos de pe umeri și am... am pierdut-o, a rostit Aaron cu voce tremurândă. Nu o găsec.

- Ce spui?

- Nu o găsec.

Într-o clipă, chipul lui Grace a trecut de la bucurie la confuzie și apoi la panică, pentru ca în cele urmă să strige la rândul ei:

- Kiera!

Amândoi au strigat după ea peste tot în jur, iar oamenii aflați în apropiere au uitat de carul alegoric și s-au alăturat căutării. Alaiul și-a urmat drumul, până când Moș Crăciun care zâmbea și îi saluta pe copiii cocoțați încă pe umerii părinților a ajuns în Herald Square și a anunțat oficial începutul sărbătorilor de iarnă.

Pentru Aaron și Grace însă, care rămăseseră și fără glas, și fără speranță în timp ce își căutau fiica, viața avea să se schimbe în întregime pentru totdeauna abia peste un ceas.

2

Miren Triggs
1998

*Nenorocirea îi caută mereu
pe cei care pot s-o îndure.
Răzbunarea, în schimb,
pe cei care nu o pot răbda.*

Prima dată când am aflat despre dispariția Kierei Templeton a fost pe când studiam la Universitatea Columbia. Am luat unul dintre numeroasele exemplare de *Manhattan Press* care ne erau dăruite la intrarea Facultății de Jurnalism ca să țintim cât mai sus și să luăm exemplul celor mai buni. În ziua aceea mă trezisem devreme după un coșmar care se tot repeta și în care alergam pe o stradă pustie din New York, încercând să fug de una dintre umbrele mele. Am profitat de acea imagine sinistă ca să fac un duș și să mă aranjez înainte de răsăritul soarelui. Am ajuns devreme la facultate, când holurile erau încă pustii. Așa îmi plăceau mai mult. Uram să pășesc printre necunoscuți, nu suportam ca în drum spre sala de curs să mă simt urmărită de priviri și comentarii în șoaptă. Încetasem să mai fiu Miren pentru a deveni „uite-o pe asta care...” sau „taci mai bine, că ne aude”.

Uneori credeam că aveau dreptate și că încetasem să am un nume, de parcă nu aș fi putut fi decât spectrul nopții aceleia. Când mă priveam în oglindă și căutam în adâncul ochilor, întotdeauna mă întrebam:

- Miren, mai ești acolo?

Acea zi fusese deosebit de stranie. Trecuse o săptămână de la Ziua Recunoștinței când figura unei fete pe nume Kiera Templeton a apărut pe prima pagină a unuiia dintre cele mai citite ziare de pe glob.

Titlul din 1 decembrie 1998 din *Manhattan Press* suna doar: CINE A VĂZUT-O PE KIERA TEMPLETON?, iar sub fotografie scria: „Mai multe informații la pagina 12”. În poză, fetița privea drept înaintea aproape surprinsă, cu ochii verzi pierduți într-un punct aflat în spatele aparatului, iar imaginea aceasta a rămas întipărită pentru totdeauna în memoria întregii țări. Chipul ei mi-a amintit de mine când eram mică, privirea ei... mi-a amintit-o pe a mea la vârsta adultă. Atât de vulnerabilă, de fragilă, de... confuză.

Cea de-a șaptezeci și una paradă a lui Moș Crăciun organizată de magazinul Macy's a rămas în amintirea americanilor din două motive. În primul rând, pentru că a ajuns să fie considerată drept cea mai reușită din toate timpurile, cu paisprezece formații muzicale, printre care NSYNC, Backstreet Boys și cântăreța Martina McBride, flashmobiuri cu sute de majorete, o desfășurare completă a păpușilor Muppets și chiar un șir interminabil de clovni pompieri. Cu un an înainte vântul le dăduse de furcă organizatorilor. Unele dirijabile provocaseră accidente și chiar îi răniseră pe câțiva participanți, iar mai mulți spectatori s-au văzut nevoiți să înțepe varianta gonflabilă a dinozaurului roz Barney ca să-l poată manevra și aduce astfel înapoi la sol. Nici un părinte nu și-ar fi dus copiii la o paradă unde ar fi

putut fi loviți de Barney sau de purcelușul Babe care măsură cât cinci etaje. Debandada fusese așa de mare, încât organizatorii și-au concentrat toate eforturile ca să salveze reputația evenimentului și să plănuiască totul în cele mai mici detalii. La parada din 1998, totul trebuia să meargă strună.

S-au impus limite de înălțime, dimensiunile dirijabilelor au fost reduse, iar Ciocănitoea Woody a dispărut pentru totdeauna.

S-au ținut cursuri intensive de dirijare a marionetelor gonflabile pentru cei responsabili cu defilarea aeriană a acestora. Desfășurarea de forțe a fost așa de impresionantă, încât și astăzi, după aproape douăzeci de ani, pe retina întregii țări a rămas întipărit alaiul nesfârșit înveșmântat în albastru care îl urma pe Moș Crăciun până la capăt, în Herald Square. Totul a ieșit perfect. Parada a fost un adevărat succes, cu excepția faptului că în aceeași zi Kiera Templeton, o fetiță de aproape trei ani, a dispărut în mulțime de parcă nu ar fi existat niciodată.

Jim Schmoer, profesorul meu de jurnalism de investigații, a întârziat la curs. Pe vremea aceea era și redactor-șef la *Wall Street Daily*, un ziar economic care publica din când în când și articole de interes general. Trebuie să fi trecut mai înainte pe la arhiva municipală ca să ia un dosar despre un caz mai vechi. S-a ridicat în picioare în fața întregii săli și, cu un gest care mi s-a părut oarecum iritat, a ridicat exemplarul dinaintea tuturor și a întrebat:

-De ce credeți că fac asta cei de la ziar? De ce credeți că au pus fotografia Kierei Templeton pe prima pagină, cu un titlu așa de scurt?

Sarah Marks, o colegă studioasă care obișnuia să se așeze cu două rânduri de bănci în fața mea, a răspuns tare:

-Pentru ca oricare dintre noi să o poată identifica dacă o vede. Ar putea fi de folos pentru a o găsi. Dacă cineva o vede și o recunoaște, ar putea da semnalul de alarmă.

Profesorul Schmoer a făcut semn că nu din cap și a arătat spre mine:

-Domnișoara Triggs ce crede despre asta?

-E trist, dar scopul e să vândă mai multe ziare, am răspuns fără să șovăi.

-Continuă.

-Din știrea pe care am citit-o, fetița a dispărut acum o săptămână la un colț de stradă, pe Herald Square. Oamenii au strigat după ea imediat, și la puțină vreme după ce s-a încheiat parada o căuta deja tot orașul. În articol se spune că fotografia i-a fost difuzată în timpul știrilor din seara paradei și a apărut chiar și a doua zi la jurnalul de la CBS. Peste două zile, pe felinarele din centrul Manhattanului erau lipite foi cu chipul ei. I-au publicat figura acum, la o săptămână de la dispariție, nu ca să fie de ajutor, ci ca să profite de valul de curiozitate morbidă pe care pare să-l fi generat știrea.

Profesorul Schmoer a rămas câteva clipe fără să schițeze nici un gest.

-Dar ai văzut-o înainte pe fetiță? Ai văzut știrile din seara aceea sau jurnalul informativ din ziua următoare?

-Nu, domnule profesor. Nu am televizor în casă, locuiesc în nordul orașului, în Harlem. Pozele ei nu au ajuns până acolo, ci doar pe felinarele din cartierele copiilor bogăți.

-Atunci? Oare nu și-au atins obiectivul? Nu te-au ajutat să o identifice în felul ăsta? Nu crezi că au publicat-o pe prima pagină ca să sporească șansele de a o găsi?

- Nu. De fapt, pe de o parte da, dar nu.

- Dezvoltă ideea, a spus el, știind că deja ajunsesem la concluzia pe care dorea s-o audă.

- Au menționat că imaginea cu fața ei a apărut deja în timpul știrilor de la CBS pentru că nu vor să fie judecați pentru faptul că au fost primii care au avut de câștigat din căutarea fetiței, chiar dacă așa stau lucrurile în realitate.

- Dar acum știi cum arată Kiera Templeton și poți să te alături celor care o caută.

- Da, însă nu aceasta era adevărata intenție. Intenția lor era să vândă cât mai multe ziare. Doar știrile transmise de CBS la primele ore după dispariție pot spune că au fost de folos. Acum se pare că tot ce vor e să prelungească agonia și să scoată profit de pe urma unui subiect care pare să le fi trezit multora interesul.

Profesorul Schmoer și-a îndreptat privirea spre restul clasei și, spre surprinderea mea, a început să aplaude.

- Exact așa s-a întâmplat, domnișoară Triggs, a spus el, dând aprobator din cap. Așa vreau să gândiți. Ce se ascunde în spatele unei povești care ajunge pe prima pagină? De ce o dispariție e mai importantă decât alta? De ce o țară întreagă o caută acum pe Kiera Templeton? A făcut o pauză, apoi a rostit răspicat: Toată lumea o caută pe Kiera Templeton pentru că e rentabil.

Deși era, fără îndoială, o viziune simplistă asupra problemei, tocmai această umbră de nedreptate m-a făcut să mă interesez de acest caz.

- Partea tristă e că, așa cum veți descoperi în curând, mijloacele de comunicare participă la investigații din pur interes. În timp ce voi vă gândiți dacă o știre trebuie transmisă pentru că e nedreaptă sau pentru că e tristă, editorul ziarului vostru se întreabă doar atât: oare așa vom vinde mai multe exemplare? Lumea

asta funcționează din pur interes. Familiile cer ajutor mijloacelor de comunicare din același motiv. În definitiv, un caz mediatizat antrenează mai mult resurse din partea poliției decât unul pierdut în anonim. E o realitate. Politicianul de serviciu are nevoie să câștige opinia publică de partea lui, e singurul lucru care contează pentru el, și aici e unde se închide cercul. Pe toți îi interesează ca cercetările să continue: pe unii, ca să capete bani; pe alții, ca să-și recapete speranța.

Am amuțit, supărată. De fapt, cred că toată sala a rămas pe gânduri. Era dureros. Era revoltător. Apoi, de parcă povestea Kierei ar fi aparținut deja trecutului, profesorul a început să comenteze o știre despre primarul orașului, implicat într-o posibilă deturnare de fonduri care ar fi trebuit folosite la construirea unei parcări pe malul fluviului Hudson, apoi și-a încheiat cursul comentând detaliile unei cercetări proprii despre un nou drog răspândit la periferie care făcea ravagii printre cei mai săraci locuitori. La cursul acela, toate mizeriile realității de zi cu zi te loveau drept în față. Intram în sală la prima oră a dimineții plini de entuziasm și la sfârșit ieșeam înfrânți, cu toate valorile răsturnate. Acum, când mă gândesc, îmi dau seama că își atinge scopul.

Înainte de terminarea cursului și de a ne lua rămas-bun până săptămâna următoare, profesorul Schmoer avea obiceiul să ne dea o temă de cercetare pentru data viitoare. Subiectul anterior fusese un abuz sexual comis de un politician împotriva secretarei lui. De data aceasta a scris însă pe tablă: „Temă la alegere“.

- Și asta ce înseamnă? a strigat un student din ultimele rânduri.

- Că puteți să investigați tema care vă interesează cel mai mult din ziarul de azi.